

Felicita Vos

Viva la Vida

Galgo's en Podenco's en hun
sprong naar de vrijheid

Met foto's van Eva Quirbach
en een voorwoord van Karen Soeters

Inhoud

- 7 Een laatste dans (gedicht)
- 11 Voorwoord door Karen Soeters
- 15 Een korte geschiedenis van Galgo's en Podenco's
- 20 Onze bijzondere dame – Sierra van der Wel
- 31 Een stoere meid zonder trauma's – Griet van Brummelen-
de Winkel
- 41 Luz is tot bloei gekomen – Luz Dorme
- 54 King of the Hill – Gunwald van Brussel
- 64 Opa Sam – Sam Hartmann
- 73 Little Miss Sunshine – Apple deNeeve
- 85 Een pleister voor mijn ziel – Rocket Baumann
- 94 Liefde op het eerste gezicht – Magnolia Savage-Lewis
- 102 Nena opende een nieuwe wereld voor mij – Nena Sauter
- 119 Een vlinder die zich opende – Freja Quirbach
- 125 Onze koninklijke hoogheid – Musa Meijering
- 136 Saphira: magie, vriendschap, trouw en de hemel – Saphira
van der Padt
- 146 Indy maakt ons zielsgelukkig – Indy Nusink
- 155 'Een liefde voor het leven' – Arturo Archambault
- 164 Van angstaas naar levensgenieter – Lila Vos
- 176 Een symbool van hoop voor alle Galgo's – Azai Pampin-
Zuidmeer
- 185 Ode aan Amy – Amy Molendijk
- 191 Dali geniet van de kleinste dingen – Dali Pieters
- 202 Sierra adopteerde mij – Sierra Bennik
- 217 Dankwoord
- 221 Ten slotte

Voorwoord

Met enige regelmaat kom ik ze hier in Nederland tegen: die prachtige Spaanse hazewindhonden, de Galgo's. Ik vind ze sprookjesachtig mooi om te zien en hun bewegingen zijn zo elegant en vol souplesse, dat ze me doen denken aan balletdansers. Maar deze honden hebben over het algemeen een minder sprookjesachtig verleden dan hun uiterlijk doet voorkomen. En heel eerlijk? Ik denk dat de meeste mensen geen idee hebben. Ik wist het zelf ook niet. Maar steeds weer in februari kregen we mails bij House of Animals met noodkreten dat de ellende opnieuw begonnen was: het massaal dumpen van Galgo's en Podenco's. In Spanje worden Galgo's gebruikt voor de jacht op konijnen en hazen, Podenco's vooral voor die op everzwijnen en herten. In die jacht zit voor de jagers, de zogeheten galguero's, een belangrijk wedstrijd-element: welke hond vangt de haas of het konijn het snelst?

Om de honden sneller te maken, trainen de jagers ze op gruwelijke wijze. Zo worden ze vaak op heel jonge leeftijd aan een ketting achter de auto gebonden, waarna er steeds harder wordt gereden. Rennen moeten ze. Na drie jaar zijn veel honden op, niet snel genoeg meer en 'onbruikbaar' geworden voor de jacht.

Als in februari het jachtseizoen ten einde is, worden deze honden massaal gedumpt of gedood. Volgens een voorzichtige schatting gaat het om zeker 50.000 jachthonden per jaar. De galguero's fokken gewoon nieuwe nestjes, zodat ze in het volgende jachtseizoen weer goede sier kunnen maken met snelle honden. Voor hen is de Galgo ook geen dier maar een instru-

ment. Als het niet meer voldoet, dan ‘gooi’ je het weg – zonder waardering afgedankt. Net als bij de hondenraces gaat er vermoedelijk veel geld om in het circuit van de jachthonden, maar daarover wil niemand praten.

Voor mij staat Valentina symbool voor wat mensen Galgo’s – en ook Podenco’s, *the ‘great forgotten’* – aandoen in Spanje.

Tijdens mijn verblijf in Spanje – voor de reportage die we met House of Animals jaren geleden maakten over het lot van de Galgo’s – ging ik mee met een groepje vrijwilligers van Almanimal.va op reddingsactie. Al maanden werd een gedumpte hond gesignaleerd in een dorp. De vrijwilligers konden drie weken een vangkooi lenen, maar die keer dat ik meeinging was echt de laatste dag. Ze hadden er een hard hoofd in dat het ging lukken, maar wilden het toch proberen.

Net toen we de vangkooi hadden opgezet werden we gebeld dat ze was gesignaleerd op een bouwterrein. We sprongen meteen in de auto en reden er met z’n allen naartoe. We dachten haar nu makkelijk te kunnen vangen, maar dat viel enorm tegen. We zijn uren bezig geweest om haar te lokken met eten en andere honden, maar zonder enig resultaat. Ze liet zich niet vangen.

Ineens kwam ze weer tevoorschijn. Dat moment kan ik mij nog zo goed herinneren. Ze begon te rennen. Er was iets veranderd in haar houding. Ze liep naar een hondenhok op het terrein en ging er zitten, tegen de achterwand van het hok ‘geplakt’ – alsof ze het had opgegeven. Doe maar met mij wat moet, leek ze te denken. Wat een emotioneel moment was dat! Ik ben bij haar in het hok gekropen en heb geprobeerd haar gerust te stellen. Daarna heb ik met een mes het touw dat zo vreselijk strak om haar nek zat losgesneden. De eigenaar van het terrein vertelde dat ze meerdere keren hebben geprobeerd haar daarmee op te hangen.

Galguero’s straffen hun honden soms, als ze zogenaamd

‘vals’ zijn, of wanneer ze in een race niet rechtuit naar de prooi rennen maar heel slim een kortere route nemen. Dan is de ‘eer’ van de jager geschonden. Het dier hangen ze met een touw aan een boom, op een dusdanige manier dat ze met hun pootjes net de grond kunnen raken. Zo duurt hun lijdensweg tot de dood intreedt extra lang, omdat ze langzaam stikken. ‘Traditie’ noemen de galguero’s dit.

En ook als ik dit schrijf kan ik het beeld van de blik in haar ogen terwijl ze in dat hok zat niet vergeten. Ik beloofde haar dat ze nooit meer bang hoefde te zijn.

Omdat het Valentijnsdag was noemden we haar Valentina.

Mensen die mij kennen weten dat als ik zoiets beloof, ik ook alles op alles zet om het voor elkaar te krijgen. Ik vrees dat ik mensen zó tot wanhoop heb gedreven, dat ze zelfs hebben aangeboden om naar Spanje te rijden om haar op te halen. Uiteindelijk is ze naar Nederland gekomen door de samenwerking van fantastische organisaties die zich inzetten voor het lot van deze honden.

De ziel van Valentina is niet langer gebroken, maar geheeld en vrij. Dankzij haar allerliefste baasjes Wilma en Bas. Haar verhaal kan je ook lezen in dit boek. Ze heet nu Sierra.

Alleen in Spanje is deze gruwelijke manier van jagen nog toegestaan. Volgens de voorstanders is er, zoals altijd, helemaal niets aan de hand. Volgens hen zijn de verhalen over misstanden ‘enorm overdreven’ en zouden er beelden worden gebruikt van twintig jaar geleden. ‘Nu is alles anders,’ beweren ze. Maar ik weet uit eigen ervaring dat zij niet de waarheid spreken. En daarom is het zo ongelofelijk belangrijk om aandacht te blijven vragen voor het afschuwelijke leed dat deze honden wordt aangedaan. Ik ben dan ook intens dankbaar voor alle organisaties en mensen die zich dag en nacht inzetten voor deze honden. Samen staan we sterk voor de dieren.

Ik wil Felicita Vos bijzonder bedanken voor het schrijven van *Viva la Vida*. Prachtige en liefdevolle reddingsverhalen over Galgo's en Podenco's afgewisseld met feiten, geschiedenis en politiek, en met mooie foto's van Eva Quirbach. Over honden die zo ontzettend zachtvaardig en ook nog eens zo vergevingsgezind voor mensen zijn.

Bovenal is dit boek een eerbetoon aan dieren die niet vergeten mogen worden.

Karen Soeters

House of Animals

Een korte geschiedenis van Galgo's en Podenco's

Windenhonden draven al eeuwenlang door de pagina's van literatuur en folklore. Ze verschijnen in *The Canterbury Tales* van Chaucer en de toneelstukken van Shakespeare, als symbool voor trouw en eer. In de Ierse folklore zijn windhonden vaak magische wezens, die van gedaante kunnen veranderen en hun menselijke metgezellen kunnen beschermen.

Domesticatie van honden vond over de hele wereld plaats. Mensen jaagden op herten en konijnen en lieten de resten van hun buit achter bij de nederzettingen waar ze woonden. Wolven en kleine wolfachtigen kwamen op die resten af, en zij verdedigden dat voedsel weer tegenover andere dieren. Zo ontstond er een band tussen deze dieren en de bewoners van de nederzettingen, waarvan ze beiden profiteerden. In het oosten van China begon dit al zo'n 34.000 jaar geleden, in Europa zo'n 15.000-16.000 jaar geleden. In het Midden-Oosten lijkt de domesticatie zo'n 13.000 jaar geleden te zijn begonnen.

Uit gedetailleerd onderzoek van hondenbotten in Oberkassel blijkt dat mensen en honden al in de ijstijd een hechte band hadden ontwikkeld. Wat ooit begon als een verstandelijk en berekenend bondgenootschap, groeide langzaam uit tot een innige vriendschap. Een van de oudste vondsten van een gedomesticeerd dier komt uit de grotten van Palegawra in Irak. Daar zijn onder andere afbeeldingen en resten van kaken en tanden van een wolf gevonden, naast gebruiksvoorwerpen van steen. Onderzoek van de botten wijst uit dat deze dieren de